

Ministeriet for Sundhed og Forebyggelse

Dato: 16. april 2008
Kontor: Retsstillings og Internationalt kt.
J.nr.: 2008-14320-224
Sagsbeh.: lpe

Besvarelse af spørgsmål 276 (alm. del), som Folketingets Sundhedsudvalg har stillet til ministeren for sundhed og forebyggelse den 18. marts 2008.

Spørgsmål 276:

"Ministeren bedes kommentere henvendelsen fra Christian Provstgaard vedrørende forsøgsordning med lægeordineret heroin, jf. alm. del – bilag 249."

Svar:

I sin henvendelse anfører Christian Provstgaard, at en forsøgsordning med lægeordineret heroin er en katastrofe, som vil øge antallet af stofmisbrugere. Christian Provstgaard er af den opfattelse, at en sådan ordning er udtryk for, at man har kapituleret og forfalder til fortvivlede lappeløsninger. Christian Provstgaard mener, at man skal være ambitiøs og opstille et mål om at stoppe stofmisbruget i Danmark gennem en dedikeret og koordineret indsats på alle relevante områder. Der skal efter Christian Provstgaards opfattelse slås hårdt til mod både udbud af og efterspørgsel efter narkotika.

Henvendelsen giver i første omgang anledning til at slå fast, at den ordning, som regeringen og forligspartierne er blevet enige om med satspuljeaftalen for 2008, ikke er en forsøgsordning. Sundhedsstyrelsen har i sin udredning af 22. oktober 2007 om ordination af injicerbar heroin til stofmisbrugere (SUU alm. del – bilag 56) oplyst, at der ikke er behov for at iværksætte et forsøg, bl.a. fordi der allerede er udført betydelige undersøgelser i europæisk regi. Som det fremgår af de almindelige bemærkninger til lovforslag nr. L 138 om ændring af lov om euforiserende stoffer (Ordination af heroin som led i lægelig behandling af stofmisbrugere), skal Sundhedsstyrelsen imidlertid som led i heroinordinationsordningens forberedelse bl.a. udarbejde en plan for en koordineret monitorering. Monitoreringen af den nye behandlingsform skal give styrelsen mulighed for dels at vurdere effekten såvel på overordnet plan som på individplan, dels at føre det nødvendige tilsyn med behandlingen og om nødvendigt justere vejledningen om behandling med injicerbar heroin. Ministeriet for Sundhed og Forebyggelse vil følge styrelsens monitorering og i den forbindelse sørge for, at der i 2011, dvs. to år efter behandlingsformens indførelse, afgives en statusredegørelse om behandlingens effekt og det eventuelle behov for justering af retningslinierne for behandlingen.

Dernæst giver henvendelsen anledning til at påpege, at Sundhedsstyrelsen i den omhandlede udredning har oplyst, at det ikke forekommer sandsynligt, at indførelsen af en heroinordinationsordning indebærer en risiko for at skabe signalforvirring i indsatsen for at forebygge narkotikamisbrug. Styrelsen henviser til erfaringerne fra Schweiz, hvor udbredelsen af heroinmisbruget er faldet ganske markant siden 1990, dvs. sideløbende med, at man i Schweiz har haft tilbud om lægeordineret heroin. Henvendelsen hviler altså i den forstand på en forkert præmis.

Indførelsen af en heroinordinationsordning er på ingen måde udtryk for, at man har kapituleret og forfalder til fortvivlede lappeløsninger. Tværtimod er ordningen et af de mange elementer i de senere års styrkede indsats mod narkotikamisbruget. Et af målene med denne indsats har været at give stofmisbrugerne så bred en vifte af gode behandlingstilbud som muligt. Det er da også baggrunden for, at regeringen sammen med satspuljepartierne i flere omgange har afsat betydelige midler til flere og bedre behandlingstilbud. Senest er man altså med satspuljeaftalen for 2008 blevet enige om en yderligere intensivering af indsatsen bl.a. i form af heroinordinationsordningen.

Den omhandlede indsats for at give stofmisbrugerne flere og bedre behandlingstilbud er i sig selv et element i den samlede indsats mod narkotikamisbruget gennem en begrænsning af udbuddet af såvel som efterspørgslen efter narkotika. Det er således regeringens opfattelse, at narkotikamisbruget skal imødegås med konsekvente og vedvarende bestræbelser for kvalitativt og kvantitativt at fastholde og udbygge indsatsen med sigte på i endnu højere grad at hindre tilgangen af nye stofmisbrugere, at hjælpe dem, der allerede er kommet ud i et stofmisbrug, og at sætte hårdt ind over for den narkotikarelaterede kriminalitet.

Dette var udgangspunktet for regeringens handlingsplan mod narkotikamisbrug fra 2003, som så siden er fulgt op med bl.a. satspuljeaftalerne for 2004, 2006 og senest 2008. Efter regeringens opfattelse er handlingsplanen og de efterfølgende satspuljeaftaler udtryk for en ambitiøs, dedikeret og koordineret indsats, som ganske vist ikke fører til et samfund helt fri for narkotikamisbrug – hvilket realistisk set er et uopnåeligt, om end ønskeligt mål – men som i hvert fald kan begrænse det narkotikamisbrug, som ingen regering i noget land har formået at ”stoppe”.